

# *Daens Vandaag*

Tweemaandelijks tijdschrift van het Priester Daensfonds

XXVI, nr. 2, maart-april 2002

Waarde lezers,  
Beste daensisten en sympathisanten,

Het jaar 2002 is maar amper een paar maand oud doch kondigt zich weer uitermate bloedig aan. Hoe geraakt men om de liefde Gods uit het conflict tussen Israël en de Palestijnen? De grondoorzaak ligt m.i. in 1947 bij de oprichting van de staat Israël en de slechte afspraken die toen gemaakt werden. De verantwoordelijkheid van Groot-Brittannië én de hele westerse wereld is immens en onoverzichtelijk. Een feit staat als een paal boven water: elk volk heeft recht op een eigen land waar het vrij kan wonen en zijn toekomst opbouwen. Zolang de volkeren echter het principe: oog om oog, tand om tand blijven huldigen komt er nooit echte vrede.

In ons land is de symbolische strijd "om de ziel van het kind" weer opgelaaid. De onderwijsperikelen tonen ten volle aan dat de echte zin van het pluralisme door vele gezagsdragers nog steeds niet begrepen, of wil begrepen worden, nl. zoals het staat in de oude getrouwe "Van Dale": het erkennen van het bestaan én de samenwerking van verschillende leidende beginselen of overtuigingen. Dit houdt zeker niet het fnuiken van, of minachten van andermans overtuiging in! Wie het schoentje past.....

De gemeenteraadsverkiezingen in het anders zo nuchtere Nederland hebben ons aangetoond dat men ook daar op gemeentelijk vlak snakt naar echte onbaatzuchtige en volkse leiders die in hun devies het parool: "Ik Dien" dragen i.p.v. het dienen van het eigen ego.

Op 16 juni a.s. is er de jaarlijkse Daensdag die dit jaar 2002 een extra kleur krijgt, mede door de driejaarlijkse prijs waarmee het Priester Daensfonds een maatschappelijk-sociaal project wil belonen. Terecht vermeldt het reglement dat hiermee het belang van de sociale dimensie in de Vlaamse Beweging wil aangetoond worden.

Bij het sluiten van de inschrijvingstermijn waren niet minder dan 17 inzendingen uit het hele Vlaamse land genoteerd! Een deskundige jury waarbij o.m. Ludo Abicht en Ulrich Libbrecht zal het zeker niet onder de markt hebben om één of meerdere laureaten aan te duiden.

Hou in elk geval de bewuste datum nu reeds vrij in uw agenda. Het Priester Daensfonds garandeert alle aanwezigen een hartversterkende dag. Deze woorden zijn dan meteen ook een uitnodiging vanwege

Herman Slagmulder, voorzitter Priester Daensfonds



## **Daens Vandaag**

### **Verantwoordelijke uitgever:**

Herman Slagmulder  
Boudewijnlaan 130, 9300 Aalst  
☎ en 📠 053 / 77 68 53

### **Hoofdredactie:**

Frans Van Campenhout  
Loweidestraat 2, 1700 Dilbeek  
☎ en 📠 02 / 567 94 98

### **Opmaak:**

Erik D'Hondt  
Wijgstraat 35, 9320 Erembodegem  
☎ en 📠 053 / 77 44 97

### **Kernredactie:**

Peter Dauwe, Wouter De Bruyne,  
Erik D'Hondt, Herman Slagmulder,  
Frans Van Campenhout en Emiel Van  
Schuylenbergh.

### **Coördinatie publiciteit:**

Emiel Van Schuylenbergh

\* \* \*

## **Priester Daensfonds**

Sociaal-culturele vereniging aangesloten bij Overlegcentrum van Vlaamse Verenigingen (OVV), Vlaamse Culturele Koepel (VCK) en Cultuurraad Stad Aalst.

### **Maatschappelijke zetel:**

Stadhuis, Grote Markt 3, 9300 Aalst

### **Correspondentie-adres:**

Parklaan 30 bus 10  
9300 Aalst  
☎ en 📠 053 / 77 40 12

e-post: [info@daens.org](mailto:info@daens.org)  
webstek: [www.daens.org](http://www.daens.org)

### **Raad van Beheer:**

#### *Voorzitter*

Herman Slagmulder

#### *Ondervoorzitter*

Willy De Turck

#### *Secretaris*

Luc Geeroms

#### *Penningmeester*

Emiel Van Schuylenbergh

#### *Leden*

Stephan Beeckman, Mieke De Schep-  
per, Peter Dauwe, Wouter De Bruyne,  
Erik D'Hondt, Luc D'Hondt, Rob  
Librecht, Jozef Liebaut, Roel Tem-  
merman, Frans Van Campenhout, Karel  
Van den Bossche, Machteld Van de  
Perre, Louis Van Roy en Ghis Willems.

### **Lidmaatschap van het Priester Daensfonds:**

Jaarlijkse bijdrage: 12,50 €

Scholieren en studenten: 6,25 €

Ereleden: 25,00 €

Beschermende leden: 50,00 €

Rekeningnummer: 432 -5245521-01

\* \* \*

Kaftontwerp: Vera Persoons

## **PRIESTER DAENS - STEUNFONDS VOOR DE IJZERTOREN**

Ondanks de onverschilligheid en zelfs vijandigheid van sommige Vlaamingen, zet het Priester Daensfonds zijn actie voort voor de museale invulling van de IJzertoren, het officieel erkende memoriaal van de Vlaamse Beweging.

Stortingingen kunnen gebeuren op:

KBC 474-3100521-50 of Dexia-bank 068-2174746-33

of BBL 380-0043653-74

van *Bedevaart naar de Graven aan de IJzer* vzw, IJzerdijk 49, 8600 Diksmuide, met vermelding 'Pr. Daens steunfonds'

**Giften van 30 € en meer zijn fiscaal aftrekbaar.**

Via het Priester Daensfonds ontving *Bedevaart naar de Graven* aan de IJzer vzw reeds de som van **11.566,02 € (466.572 BEF)**

## ZONDAG 16 JUNI 2002

## DAENSDAG

Voorlopig programma:

9 u. 30 samenkomst aan het Daensmonument op het Werfplein met korte toespraak en bloemenhulde.

10 u. Eucharistieviering in de Sint-Martinuskerk met homilie door E.H. Abt van Affligem, het koor Canticorum Jubilo en gedachtenisprentje.

11 u. Academische zitting in de feestzaal van het stadhuis, Grote Markt, 1 te 9300 Aalst.

Spreker: Prof. Eric Ponette over "Sociale zekerheid en de miljardenstroom naar Wallonië".  
Uitreiking van de Daensprijs 2002.

13 u. Middagmaal in de refter van het Jezuitencollege, vlakbij de Grote Markt.

Noteer nu reeds deze datum in uw agenda!



# BOLOGNA

---

Op onderwijsgebied is zich een brede, zelfs mondiale, samenwerking aan het ontwikkelen. In Europa staat het in voege brengen van een “open Europese onderwijsruimte voor het hoger onderwijs” op het programma. Tijdens ontmoetingen in Parijs, Bologna (vooral), Salamanca en Praag maakten onderwijsministers, universiteits- en hogeschoolinstanties afspraken om de contouren uit te tekenen van deze eengemaakte onderwijsruimte.

De deelnemende landen en regio's hebben zich akkoord verklaard om het hoger onderwijs in hun regio of land in de komende tien jaar zodanig te veranderen dat het compatibel wordt met het hoger onderwijs in heel Europa. Daartoe dient een systeem van herkenbare en vergelijkbare graden te worden ingevoerd.

Er werd akkoord gemaakt dat het hogeronderwijssysteem twee cycli zal bevatten, genaamd undergraduate en graduate. De eerste cyclus, die tenminste drie jaar in beslag neemt, leidt tot de graad van bachelor. Het succesvol beëindigen van deze eerste cyclus geeft toegang tot de tweede cyclus, die leidt tot de graad van master (twee jaar) en/of doctor. Belgische graden en benamingen zoals licentiaat, kandidaat, doctorandus, gegradueerde, regent, A1, enz. zullen verdwijnen.

De studentenmobiliteit zal verder nog bevorderd worden door de realisatie van een systeem van credits en het wegnemen van allerlei obstakels voor bewegingsvrijheid.

De voordelen zijn dan ook legio. Er komt een einde aan de diverse niveauverschillen in de onderwijsopleiding in de verschillende landen. Door het feit dat deze structuur over heel Europa gelijkwaardig zal zijn en de diploma's over heel Europa gelijkwaardig, zal de student en werknemer zich in de toekomst makkelijker op de internationale markt kunnen laten gelden.

Zowel op Europees vlak als in de eigen Vlaamse regio zit men evenwel nog steeds wat in de “brainstormfase”. Zo valt het op dat tot nog toe weinig aandacht is besteed aan het taalprobleem, dat zich aan de rand van deze grote hervorming aanbiedt.

Er rijzen dan ook tegelijk onrust en twijfel.

De discussie over het taalgebruik in het hoger onderwijs komt omzeggens niet aan bod op de internationale agenda, maar in Vlaanderen is er volle aandacht voor. Uit besprekingen in het Vlaamse Parlement is grote bezorgdheid gebleken over het behoud van de status en het prestige van de Nederlandse taal. We mogen, zo zegde rector Oosterlinck (KUL) in het Vlaamse Parlement, wat het taalgebruik betreft, niet dezelfde weg bewandelen die Ierland is opgegaan. Ierland heeft van 1922 tot 1930 het Engels ingevoerd met als gevolg dat de Ierse cultuur is gesneuveld.

De Europese integratie heeft het succes van een alom bruikbare communicatietaal (Engels) onweerstaanbaar gemaakt, het is een trend waar niet tegenaan te gaan is. Als eerste internationale taal is het Engels aan een grote opgang begonnen. Het privilege dat de Engelse taal krijgt t.o.v. andere Europese talen is niet gering. Als onderwijstaal is het Engels zo sterk opgekomen, dat een overweldiging dreigt. Nog meer in Nederland dan in Vlaanderen. In Nederland voorziet de wettelijke regeling, benevens het principe van de Nederlandse onderwijsvoertaal, ook een aantal uitzonderingen op die regel. Sommige uitzonderingen zijn zo

subjectief uitlegbaar, dat een motivering om een studieprogramma in een andere taal dan in het Nederlands in te richten, vlug gevonden is. Het taalregime van het onderwijs in een bepaalde instelling kan bijvoorbeeld veranderen “omwille van de specifieke aard, de inrichting of de kwaliteit”. Het resultaat is dat heel wat hogeronderwijsprogramma's in het Engels doorgaan. Er bestaan in Nederland zelfs enige tientallen tweetalige (Engels-Nederlandse) scholen in het primair en het secundair onderwijs, waarin ook voor zaakvakken stelselmatig aan Nederlandstalige leerlingen onderwijs in het Engels gegeven wordt.

In Vlaanderen is bij decreet het Nederlands de enige onderwijs- en bestuurstaal in de hogescholen en de universiteiten. Ook hier zijn een aantal uitzonderingsmogelijkheden voorzien (die minder dan in Nederland afhankelijk zijn van subjectief te



waarderen voorwaarden). Een bijkomende afremming in Vlaanderen: de regel dat ten hoogste 20 % van een opleidingsprogramma in de 2<sup>de</sup> cyclus (licentie) in een andere taal mag plaats hebben. De studenten hebben steeds het recht om een volledige opleiding in de 2<sup>de</sup> cyclus in het Nederlands te volgen en examens in het Nederlands af te leggen. In Vlaanderen werd een twaalftal jaren geleden door sommige academici, culturele organisaties en politici verontwaardigd gereageerd als in Nederland van overheidswege een poging werd ondernomen om bij wet tot het veralgemeend invoeren van het Engels als voertaal in het hoger onderwijs te komen. Toch is sindsdien ook in Vlaanderen een gestage opgang – zij het minder sterk – van het Engelstalig hoger onderwijs op gang gekomen. In sommige universitaire kringen wordt gedacht aan Engelstalig onderwijs in de masterfase.

Bij een verdere, ongecontroleerde opmars van het Engels als onderwijstaal in het hoger onderwijs en als taal van de wetenschap, laat zich een functieverlies voor het Nederlands gemakkelijk voorspellen. De Nederlandse Taalunie, het intergouvernementeel orgaan opgericht door de Nederlandse en Belgische overheden, dringt erop aan dat het Nederlands in principe de voertaal blijft bij alle bachelor-opleidingen. Uitzonderingen moeten zo beperkt mogelijk blijven.

Inzake master-opleidingen maakt de Taalunie onderscheid. Wanneer het studierichting betreft die leiden naar loopbanen voor Nederlandstalig publiek, kan enkel het Nederlands als (enige) onderwijsvoertaal aanvaardbaar zijn. Studierichtingen, die leiden naar een werkring in het buitenland of in een geïnternationaliseerde omgeving, kunnen georganiseerd worden in een andere taal dan het Nederlands. Soms gaat het bij het opzetten van Engelstalige programma's in universiteiten en hogescholen ook om een dienstverlening aan buitenlandse studenten, die meestal het Nederlands niet genoegzaam kennen om er college in te kunnen volgen.

Het Overlegcentrum van Vlaamse Verenigingen (OVV) pleit eveneens voor handhaving van de wetgeving op het gebruik van het Nederlands in het hoger onderwijs. Het beklagt er zich over dat de universiteiten deze wetgeving niet steeds respecteren. Het waarschuwt ook voor de hoge druk vanuit de onderwijsinstellingen die, om commerciële overwegingen, voorstander zijn om de taalregeling aan te passen.

Concreet vraagt het OVV, zoals de Nederlandse Taalunie, dat cursussen in een andere taal enkel toegelaten worden in de masteropleidingen, met andere woorden in de tweede cyclus van de oplei-

ding, en dat het aantal anderstalige cursussen beperkt blijft tot 20 procent per masteropleiding. Dat komt overeen met de huidige wettelijke regeling. Na kennisname van het ontwerp-Bolognadecreet van de Vlaamse regering waarschuwt het OVV geen misbruik te maken om, samen met de hervorming van de hogescholen en universiteiten, het taalgebruik aan te passen. Zo zou de mogelijkheid geboden worden om binnen eenzelfde instelling 20 procent van de opleidingen in een andere taal dan het Nederlands in te richten. Dus geen 20 procent meer per opleiding, hetgeen de weg opent voor sommige volledig Engelstalige opleidingen.

De Vlaamse beweging dient de gang van zaken goed op te volgen en eventueel alert te reageren. Ook het Priester Daensfonds kijkt gespannen toe.

Ghisleen Willems

Bij het ter perse gaan bereikte ons het bericht van het onverwachte overlijden van Suzy Lenaerts. Ze was eenenzeventig. Leden en vrienden van het Priester Daensfonds kennen haar als de echtgenote van erevoorzitter Luc Delafortrie.

Suzy werd geboren in Muizen (Mechelen) op 4 oktober 1930. Ze was lid van de Raad van Beheer van het Priester Daensfonds vanaf zijn ontstaan tot september 1990. Ze was algemeen secretaris en lid van het Dagelijks Bestuur tot eind 1989. Maar ook daarna volgde ze de werking van het fonds op de voet. Ze was een trouwe gast op nagenoeg al onze activiteiten. Haar man overleed op 11 oktober 1999. Ze heeft Luc maar goed twee jaar overleefd.

Het bestuur van het Priester Daensfonds drukt zijn innige medeleven uit aan kinderen en familie van de overledene.



# AALST 1569 - 1575 : HET GEVECHT MET DE

---

## Een Sfeerbeeld

In het jaar Onzes Heren 1569 is Aalst een klein stadje, waarvan de inwoners zich elke avond opsluiten tussen de vijftiwintig torens, die elk een naam hebben en de zes poorten die elk naar een straat genoemd worden. Negen schepenen, die de wet streng toepassen, verdelen de macht onder elkaar. Nog tijdens dit jaar zijn op de Grote Markt drie oproerkraaiers publiek terechtgesteld.

Binnen de muren in de vijf wijken liggen aan de smalle kronkelstraten nog veel onbebouwde stukken grond. Vooral op de vlakke rond de huidige Hoogstraat, waar de lakens gebleekt worden, aan de windmolen op de vesten, in de Klapstraat (waar nog hop gekweekt wordt), en in de Kattestraat is er nog veel speelruimte voor de jonge Aalstenaars.

De munteenheid is het pond parisis (hier afgekort tot lb. par), onderverdeeld in 20 schellingen en 240 deniers. Iedereen kent iedereen. Iedereen kent de twee vroedvrouwen Paesschijne en Joosijne, de ene dokter en de andere chirurgijn.

De burgerij die ontspanning zoekt, komt samen in de gilde van Sint-Joris om er met de kruisboog te schieten. De stad steekt wat geld toe voor de herstelling van de hof waarin elk jaar de twee wedstrijden gehouden worden. Meer zelfs: ze betaalt de zondagse wijn wanneer er geoefend wordt en men er tussen stecken schiet.

Voor wie niet bij Sint-Joris terecht kan, is er nog plaats bij de gilde van Sint-Sebastiaan, waarvan de vijftig broeders met een ruggetuigh in de ommeegang stappen. En de stad maakt geen lieve kinderen: hun wijn wordt ook betaald.

En dan is er nog de Sint-Antoniusgilde, ook met vijftig leden die elk voorzien moeten zijn van een harnas, een busse, loot ende poudre en van wie men verwacht dat ze paraat staan om het stadsbestuur in geval van nood bij te staan en in uniform aanwezig te zijn in de processie. En uiteraard wordt de wijn bij hun zondagse schietspelen geleverd door de stad.

De gildebroeders van Sint-Catharina zoeken het dan weer in hogere sferen : in de rhetoricke. Daar ze echter in 1566 hun kamer gesloten hebben zijn de 10 lb. par. die ze elk jaar toegestopt krijgen, vervallen.

De vuurwachtters krijgen bovenop hun wedde (al-tijd geschreven als pensioen) ook wijn toegestopt. Een beslissing die toch wat vragen oproept over de degelijkheid van hun nachtelijke observatie. Andries Warandts, de artillieriemeester krijgt geen

drank maar wel een tabbaert. De stad is trouwens met het uitdelen van tabbaarden even gul als met de drank. De burgemeester, schepenen en hoogbaljuw krijgen er zelfs twee: een zomer- en wintertabbaard in prachtig zwart laken dat in Antwerpen gekocht wordt. De beiaardier heeft er ook een en Adriaen Temmerman, de baszanger uit de kerk krijgt er zelfs een ter gelegenheid van zijn huwelijk. (Eigenlijk krijgen ze het geld en moeten ze de tabbaard laten maken). De zes gezworenen van de lakenhalle worden verplicht om een tabbaard te dragen met de kleuren die hen door de schepenen bevolen worden. Bovendien moeten ze een parure (een versiersel of kenteken) hebben van zwart zijden satijn op dezelfde manier bevestigd als deze van de schepenen (hun parure is dan wel van fluweel gemaakt). Ze hebben ook de verplichting om in alle processies de hemel te dragen waaronder de priester met het H. Sacrament opstapt.

De versmelting stad-kerk gaat heel ver. Men staat op met de kerk en gaat slapen met de geboden en verboden van de kerk. De stad betaalt niet alleen de wedde van de onderkoster, de organist (die ook beiaardier is), maar ook die van de priester die elke morgen in de schepenkamer de mis leest. Zelfs de miswijn staat op de betaallijst en Olivier Meerman, de kamerbode, wordt vergoed om de mis te dienen en het lijnwaad van het altaar te laten schoonmaken. Ook de vier mannen die achter de priester gaan wanneer hij het H. Sacrament of het H. Oliesel naar de zieken brengt worden door de stad betaald.

Het hoogtepunt van het stadsleven is – behalve de kermis – de jaarlijkse generale processie. Processies zijn er genoeg: als het niet regent of te veel regent, als er oorlog of epidemie dreigt, als er vrede komt, op de feestdag van een voorname heilige, op Sacramentsdag, maar de generale processie is dé gebeurtenis waar de hele stad een heel jaar naartoe leeft. Van heinde en verre, uit Brugge, Brussel, Gent, Oudenaarde, komen de genodigden. Traditioneel hierbij is dat aan alle processiegangers : edelen, notabelen, wethouders, kanunniken, zangers, gildebroeders, kloosterlingen, baljuws, griffiers, de scholaster enz.. aan de Grauwen Steen een presentwijn aangeboden wordt. Zo te zien met kannen en stopen tegelijk. De lijst van de genodigden en aangeboden drank is eindeloos. Intussen is er tussen de wijken duidelijk een felle strijd aan de gang om tijdens de processie met zoveel mogelijk pracht, praal en indrukwekkende taferelen uit te pakken. Elke wijk maakt een sledde tot decoratie waarvan de mooiste beloond wordt met... wijn. In



de greppels van de straten wordt zavel gestort om de sledden te laten passeren. De gezellen van de Nieuwstraat bijv. hebben een schoon figuerspel gemaakt en een schoon lof ter weedinghe van het H. Sacrament. Er is een slee met de uitbeelding van de Roe van Jesse, waarop vier mannen zitten die de kinderkens bewaren! Er is het personage van O.-L.-Vrouw met drie kloeke manspersonen die de figuur moeten beschermen tegen dommeslaen in oneffen passaigen. De stad kijkt op geen pond en huurt acht paarden om de sleeën te trekken en koopt twee bruidskransen voor de maagden. En dan is er nog Sint-Joris met de draak en de gezellen van de Werf, die verkleed als duivels de wagen van Sint-Bernardus trekken (ze krijgen geen wijn maar bier). Een paar jaren later gaat warempel ook het Ros Beiaard mee. En tot meerdere devotie van het geloof vereren de wethouders en voornaamste burgers, ten getalle van veertien, met brandende toortsen de processie. Die mogen trouwens na de processie, samen met de kerkdienaars gaan dineren in De Roose.

En op kermis maandag spelen die van de Kapellestraat een spel van ghenoughte op een slee achterstraten.

In het gewone dagelijkse leven luidt Karel Arendts, de horlogemeester (die ook een tabbaard krijgt) elke morgen en avond de poortklok.

Jan De Visschere heeft de beiaard zo geprogrammeerd dat er hymnen en liedekens over de stad klinken, die bij elk seizoen opnieuw aangepast worden.

Jacobus Prysquier heeft de handen vol om de borreputten die o.a. up den keer van de soutstraat en in Pontstraat staan, proper te houden. De straatjongens kippen er immers graag vuiligheid en dode katten in.

De vier schalmeiers van de stad zorgen er voor dat er muziek op de huwelijksfeesten weerklinkt en op de hoogdagen spelen ze boven op het belfort.

Merkwaardige dingen gebeuren er ook bij de middenstand en de handelaars. Zo geeft de stad aan visman Joos Van Heverbeke een toeslag om er voor te zorgen dat er het hele jaar door aanvoer van vis zou zijn. Bij het begin van de vasten krijgen de vier kloosters van de stad een ton haring om ze onder elkaar te verdelen.

En dan is er het voortdurend heen en weer loop van Spaanse, Waalse en opvallend veel Duitse troepen. Vooral deze laatste hebben de gewoonte om op doortocht naar Antwerpen de gewonden en zieke soldaten in de kloosters achter te laten. Die soldaten verdwijnen dan na verzorging meestal met de noorderzon, zodat de onkosten aan de stad aangerekend worden.

Infrastructuurwerken zijn er sporadisch. Aan het einde van de Pontstraat wordt de weg gekasseid.

Buiten de poort is men blijkbaar wat aan het doen om de weg naar de Zeebergbrug en het Osbroek te verbeteren. Alle karren worden opgevorderd om aarde en zavel te storten. Het zal de stad zelfs een flinke stuiver kosten om ze nadien te laten repareren. In Gent worden honderd jonge olmenplanten gekocht om ze langs de nieuwe weg te planten. Een stuk van de Dender wordt gekanaliseerd waarbij zich een kleine ramp voordoet: de grote arduinstenen voor de kade komen bij fauthede in het water terecht. Aan het einde van de Pontstraat wordt in der haast een huisje hersteld dat als stedelijke gevangenis moet fungeren. De eerste klant is Jan Van Wevelberghe (alias boterham), die iedereen met de dood bedreigt en opgesloten wordt. Niet voor lang, want even later wordt vermeld dat hij uit zijn muyte gebroken en gaan lopen is.

Maar hét grote werk gebeurt aan de Dender. De houten brug aan de vismarkt is zo oud, dat men vreest dat ze elk ogenblik kan invallen of dat er nog een groter danger zou kunnen gebeuren. Omdat het om een ernstige financiële ingreep gaat, beslissen burgemeester en schepenen op advies van de vertegenwoordiger van de hoogbaljuw en de notabelen van de stad om de houten brug af te breken en te vervangen door een gemetseld kunstwerk. Er wordt een offerte uitgeschreven met een lastenboek voor het te leveren materiaal: steen, kalk en zavel. Uiteindelijk is het een gezworen meester, Joos uit Gent, die de werken op 6 oktober 1569 aanneemt en zich er toe verbindt op zijn perickel ende avonture het werk en materiaal te leveren voor de som van 56 lb. grooten, te betalen in drie schijven (de laatste betaling op Sint-Baafsmis 1570). Meester Joos verblijft tijdens zijn onderhandelingen in de Pelgrim (een herberg in de Kerkstraat) waarbij de stad zijn tering betaalt. En daar meester Joos een paar helpers meegebracht heeft: eentje die zich met het geschreven contract bezighoudt en een meester steenkapper, moet er nog wat extra wijn betaald worden. De brug over de Oude Dender ter hoogte van het huidige stadsarchief staat duidelijk getekend op het stadsplan van Sanderus. Het gaat hier om een stevig gemetseld exemplaar dat met één grote boog het water overspant.

Zo gaat het leven zijn gewone gang. En is de handel en de economie wat minder florissant en zit de stad gebukt onder insupportable lasten (er wordt bijv. van 12 januari tot 26 april een Duitse compagnie voetvolk bij de burgers ingekwartierd), van de oude gewoonten en verworven rechten wijkt men niet af. Bij het verpachten van de stadsaccijnzen gaan de oude en nieuwe pachters op stadskosten banketteren in De Roose. Acht dagen later, wanneer de laatste kaarsen gebrand worden (tot zolang mag er geboden worden), komt er een tweede banket.



De aanwezige schepenen (alle negen uiteraard) krijgen voor hun présence 2 lb. par. Een 'snabbel' waarvoor de metsers, steenkappers en dienders aan de Sint-Martinuskerk veel dagen moeten wroeten. De kerk staat trouwens al jaren in de steigers, er ontbreekt nog een hele vleugel en men is er zich stilaan van bewust dat de optie om de hoogste toren van West-Europa te hebben onder de noemer 'grootheidswaanzin' van de Aalstenaars moet gecatalogeerd worden. De ogen waren een eeuw vroeger blijkbaar veel groter dan de financiële buik.

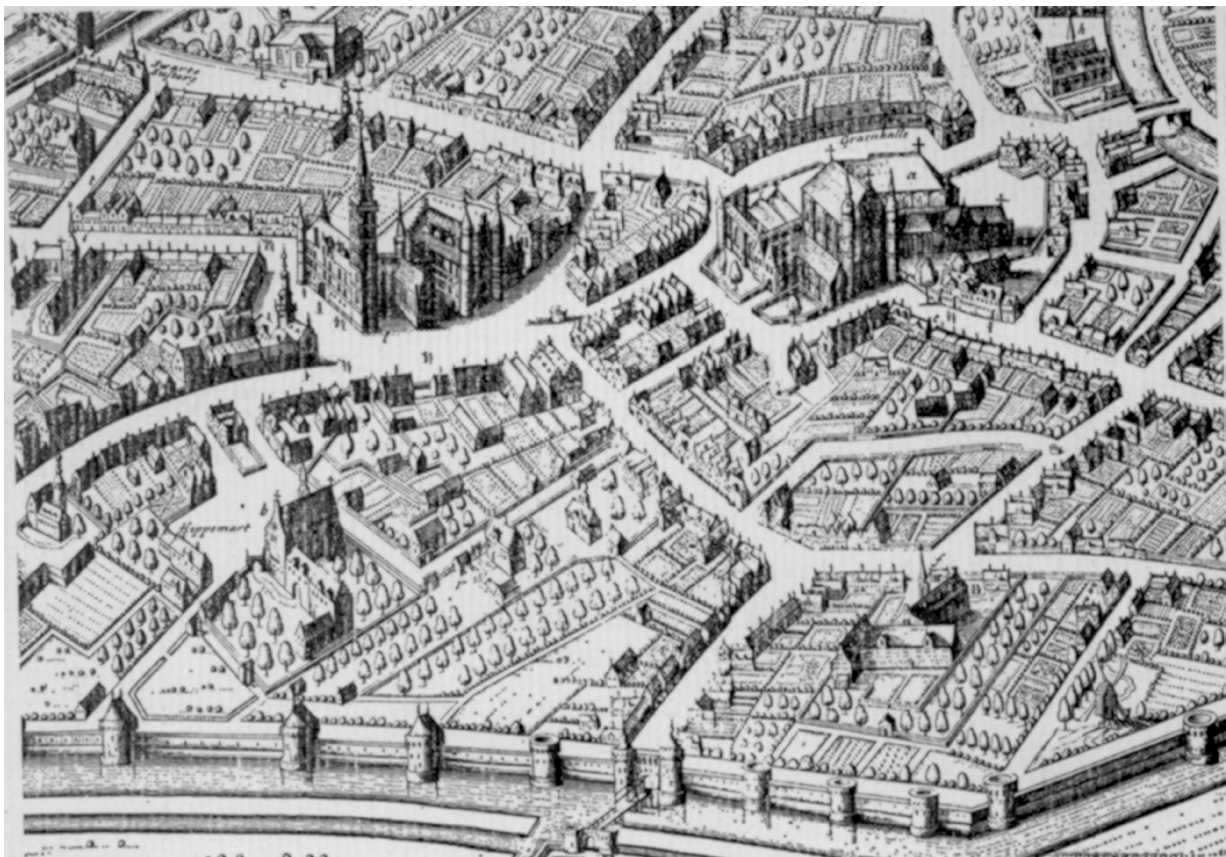
Wanneer de avond valt, luidt de nachtklok. Wie nog naar buiten wil moet zich reppen. Wie nog naar binnen wil, moet lopen. De poorten gaan op slot, de bruggen worden opgehaald. De sleutels van de poorten worden naar het huis van de burgemeester gedragen. De nachtwaker van dienst klimt, gekleed in tabbaard, de trappen van het belfort op. Zijn enig gezelschap is een lampje dat met smout gevuld

Aan de wachthuisjes aan de poorten zorgen soldaten en een paar burgers voor de nachtelijke veiligheid. Een veelbetekende ordonnantie van de stadsmagistraat verbiedt hen rumoer te maken en te vechten.

En dan is er de pest.....

Begin oktober van dat jaar breekt in het klooster van de Grauwzusters de pest uit. De zusters behoren tot de orde van de H. Franciscus en huizen in de Nazarethstraat (de Hoogstraat). Het gaat hier om een arme orde, hoofdzakelijk levend van schenkingen en aalmoezen. De ziekte brengt uiteraard mee dat men het klooster gaat scouwen en dat men met het volk niet meer kan of mag converseren. Gedaan dus met de wekelijkse bedeltocht door de stad.

De verzorging van de besmette personen gebeurt door de Zwarte Zusters, wier klooster achteraan in de Kapellestraat staat. Ze behoren tot de orde



is. Hendrick Van der Biest en Merck Van der Sanen lopen elke nacht (ook in tabbaard) achter straete, in elke wijk roepend dat iedereen zijn vuur en licht moet bewaeren en wat hueren dat het in den nacht is. In de stad heerst volledige duisternis. Jan Serclaes, conciërge in de Grauwe Steen, steekt het kaarsje aan dat in de lantaarn voor het beeld van O.-L.-Vrouw staat. Daarna doet hij hetzelfde aan het beeld van O.-L.-Vrouw aan De Roose.

van Sint-Augustinus en hebben de opdracht om de zieken thuis te verzorgen, in het stervensuur de ogen te sluiten, bij de lijken te waken en de dode voor de lijkwagen te vergezellen tot aan het graf. Hun dagelijks contact met zieken en besmette gewonde soldaten is uiteraard een bron van infectie zodat bij de zusters de sterftegraad hoog ligt. Toch groeit hun aantal in de stad van twaalf naar achttien. Hun inzet van arme schamele religieuzen dwingt



bewondering en respect af.

De besmette zusters worden niet aan hun lot overgelaten. Meester Van der Cammen zal er gedurende zes weken op bevel van de stad voor zorgen dat de Grauwzusters alles krijgen wat hun nooddrift vereist. Dat brengt mee dat hij op zijn beurt door iedereen gemeden wordt en zijn broodwinning moet laten (waarvoor hij trouwens vergoed wordt).

Een bijkomend probleem bij deze 'isolering' is, dat de zusters verstoken zijn van alle sacramenten. Uit Gent komt daartoe een broeder van de Franciscanen die voor de administratie zorgt maar ook in de diverse kerken de nodige attributen leent, die de stad betaalt.

De besmetting komt natuurlijk ergens vandaan. Deze keer uit Dendermonde waar de pest vreselijk huis gehouden heeft. Een van de schepenen wordt er zelfs op (betaalde) missie naartoe gezonden om te zien hoe erg het wel is. En blijkbaar is het erg. Begin oktober, ter gelegenheid van Sint-Baafmismarkt worden de Molenstraat- en Kattestraatpoort gesloten. Niemand uit Dendermonde, van wie men vermoedt dat ze de infectie dragen, mag de stad binnen. (Blijkbaar loopt men niet hoog op met het intellectueel doorzicht van die van Dendermonde want de andere poorten blijven gewoon open). Vier heren van de Raad worden aangeduid om gedurende twee dagen de aankomers te inspecteren en die inspecteurs worden betaald met... wijn.

Het werk van verpleging is natuurlijk niet alleen het monopolie van de Zwartzusters. Philip Gaudiabois, gezworen chirurgijn, wordt bevolen om de besmette religieuzen te aderen en –zoals uitdrukkelijk in zijn contract staat –zonder onderscheid des persoons zowel rijke als arme burgers met syne conste te verzorgen. Hij moet dus zijn winkel, huis, kinderen en vrouw verlaten en alleen gaan wonen in een toren van de stad en zich daar abstract houden. Vandaaruit moet hij gedurende negen weken dagelijks naar de kloosters en andere plaatsen op verzorgingstocht. Zijn vrouw en kinderen worden gedurende deze tijd door de stad onderhouden tegen 8 sch. gr. per week (de wedde van een geschoold arbeider). Het hout dat hij nodig heeft om zich in zijn toren te verwarmen, wordt geleverd door de stad en als startpremie krijgt hij – voordat hij naar zijn eerste patiënt vertrekt – een stoop wijn.

En merkwaardig: wanneer de plaag stopt (door de gratie Gods), moet hij samen met zijn huisgezin de kerkgang doen en wordt hem 4 lb. par. geschonken om te recreëren.

De hele stad 'viert' trouwens het stoppen van de pest. Om Godt van hemelrycke te loven wordt een schone plechtige mis in de parochiekerk opgedragen en gaat een devote processie uit. En naar het klooster van de Grauwzusters worden drie stopen

Italiaanse en Rijnse wijn gezonden opdat de religieuzen die in benauthede geweest zijn, zouden kunnen herstellen. Het eindigen van de ziekte is trouwens ook de gelegenheid voor het stadsbestuur en de geestelijkheid om na de processie in De Roose te gaan banketteren.

Chirurgijn Gaudiabois wordt int faict van synder conste bijgestaan door de stadsdokter Augustys Malmere. Bijgestaan is een overdreven woord, want de dokter laat zich in principe niet in met 'manuele' arbeid. Hij overschouwt de situatie, geeft raad en zegt hoe en wat er moet gebeuren, maar het is de chirurgijn die de messen slijpt en (overigens met veel ervaring) de medische ingrepen doet.

Een probleem is, dat de stad blijkbaar in dat jaar niet over de lazarij buiten de muren beschikt. Daarom wordt de grote toren op de vesten achter de schutterij van Sint-Sebastiaen (in het Peperstraatje) bewoonbaar gemaakt om daar de mensen onder te brengen die tijdens de epidemie uit het stadsleven verwijderd worden.



Is de pest definitief uitgeroeid na dat jaar?

Daar de stadsrekeningen tussen 1570 en 1574 ontbreken, weten we niet hoe het de daaropvolgende jaren verlopen is. De rekening van 1575 laat ons echter het ergste vermoeden.

In dezelfde maand (oktober) breekt de haastige ziekte (hier wordt ze zo genoemd) op drie plaatsen tegelijk uit: op de Grote Markt bij Hendrick Coppens en in de Lange Zoutstraat in het huis van Adriaen De Meyere en Heindrick Van Langhemeersche. Het stadsbestuur neemt onmiddellijk de nodige maatregelen. Het isoleren in een toren in de stad is blijkbaar niet zo'n gelukkige oplossing gebleken. Er wordt dus dadelijk een huis aan de lazarij, dat door een hevige storm het dak verloren is, in orde



gebracht. De lazarij op de Gentse Steenweg iets boven het gehucht Mael staat duidelijk vermeld op de kaart van het Land Van Aalst van Sanderus (1644). De glazenmaker van de stad doet de nodige reparaties en op bevel van de schepenen vertrekken daarop de zieken met de pestmeester Gabriel Van Dycke en twee Zwartzusters. Ze blijven er negen weken. De stadsrekening vermeldt heel sec dat er twaalf mensen in die periode gestorven zijn.

Grafmaker Mattheus De Hondt krijgt voor het delven van de graven 2 lb. 8 s. Mattheus, die de voornoemde Coppens begraven heeft en dus in contact met de ziekte gekomen is, moet zich voor een periode van één maand opsluiten in een toren op de vesten. Hij wordt wel vergoed voor het derven van zijn beroepsinkomsten. Ook de weduwe Joos Van Loo, die gedurende negenentwintig dagen de zieken in de lazarij voorzien heeft van noodzakelijkheden, wordt betaald. En chirurgijn meester Gabriel Van Dycke, die zijn winkel moest sluiten, krijgt een récompense.

Eigenlijk had men geen benul van de ware oorzaak van de ziekte: vlooiën en ratten. In een ordonnantieboek (beslissingen van de schepenen) van 1624 staat uitdrukkelijk dat de ziekte veroorzaakt wordt door de stank. Alle getroffen maatregelen gaan wel in de richting van meer hygiëne, maar eigenlijk is men er veel meer van overtuigd, dat een kaars voor de H. Rochus het beste afweermiddel is.

Telkens wanneer de pest in de omgeving gesignaleerd wordt, moeten de varkens, geiten, ganzen, eenden, konijnen en andere stinkende beesten de stad uit. Men mag geen klederen, vodden of vlas invoeren uit besmette gebieden en als de seppen en goten twee maal per week gekuist worden, is men al heel tevreden.

Vreemdelingen die in de stad binnen willen, moeten dan een attest tonen waaruit blijkt dat ze minstens tien huizen van een besmette plaats wonen. Maatregelen die uiteraard zeer relatief en in de praktijk nauwelijks controleerbaar zijn.

In 1635 is er blijkbaar weer een opstoot. Nu heeft men het over de smettelycke sieckte. Wie besmet is en de stad wil verlaten moet dit doen via de minst bevolkte straten en een wit peerseken duidelijk zichtbaar voor zich houden. Huizen waar iemand gestorven is moeten gedurende zes weken dichtblijven. Honden moeten ook binnenblijven, loslopende honden mogen worden doodgeslagen. En omdat de ziekte veroorzaakt wordt door de ontsteltenesse van de lucht moet per gebuurte één keer per week een vuur op straat gemaakt worden. Allemaal goed bedoeld, maar vreselijk naast de kwestie. Intussen is het met de persoonlijke hygiëne lamenteabel gesteld: een bad is iets dat je

alleen maar op medisch voorschrift neemt, niet om je proper te houden.

En dan is er behalve de miserie met de ziekten in 1580 de belegering van Aalst door de geuzen. Maar dat is een ander verhaal.....

Freddy Caudron

Bronnen : Stadsarchief Aalst, Oud Archief.Stadsrekening nr. 367 en 368. Ordonnantieboek nr. 16.

Vernaeye Wilfried. Index op de historiek der oude straten der stad Aalst, Van Nuffel Petrus. Historiek der oude straten.



# WIJKGEZONDHEIDSCENTRUM DAENSHUIS

---

Als een mens ziek is, gaat hij naar een dokter. Die zorgt voor een remedie en hopelijk geneest de patiënt of voelt hij zich veel beter.

Toch is er een bepaalde groep mensen die, ondanks het grote aantal dokters en de ziekteverzekering, niet of te laat naar een dokter gaan. De redenen zijn veelvoudig. Ze hebben niet genoeg geld om de dokter en medicijnen te betalen. Of ze zijn hun hele leven al vernederd en uitgesloten, omwille van hun uiterlijk of afkomst, omdat ze geen diploma of job hebben, en leven teruggetrokken en vol wantrouwen tegenover de buitenwereld. Velen onder hen leven bovendien in een ongezonde woning of in een onveilige buurt, zodat het risico groter is om ziek te worden of bij een ongeval betrokken te geraken.

Om aan die problematiek tegemoet te komen moet men de geneeskunde toegankelijker maken voor iedereen. En voor de omschreven doelgroep: de drempel verlagen. Financieel, bijvoorbeeld door een forfaitair of derde betalerssysteem in te voeren. Cultureel door in te spelen op bestaande noden van de doelgroep, haar nauw te betrekken bij de uitbouw van de gezondheidsvoorziening, samen te werken met andere sociale voorzieningen die deze doelgroep al bereiken. Territoriaal door dicht bij de mensen te zijn, in hun wijk. En ook door de doorverwijzingsdrempel te verlagen door onder meer een netwerk uit te bouwen met andere medische zorgverstrekkers zoals tandartsen, diëtisten, kinesiasten, mensen van de thuiszorg. Integraal werken, werken met een multidisciplinair team, is dan ook belangrijk en zelfs een must. Aangezien het ziek zijn of worden voor een flink stuk mee bepaald wordt door factoren als wonen, werken, inkomen, kan het pas verminderen als er veranderingen komen in de verschillende levensdomeinen van mensen. Sociale actie kan niet uitblijven.

Dat alles kan leiden tot verbondenheid tussen de patiënten en het multidisciplinair team. Vanuit die verbondenheid kan aan armoedebestrijding gedaan worden zodat mensen hun leven - en dus ook hun gezondheid - in eigen handen nemen, greep krijgen op de kwaliteit van hun leven.

Zo'n vorm van eersterangszorg kan gerealiseerd worden in een wijkgezondheidscentrum.

De wijkgezondheidscentra zijn ontstaan uit de "sociaal-culturele impuls" van mei 1968. Groepen studenten van verschillende disciplines: geneeskunde, maatschappelijk werk, psychologie, ver-

pleegkunde... analyseerden het bestaande systeem van gezondheidszorg en besloten dat er heel wat misliep: dure geneeskunde, klassegeneeskunde, gebrek aan coördinatie en continuïteit van zorgen, eenzijdige bio-medische benadering zonder rekening te houden met sociale en psychologische oorzaken, veel te weinig aandacht voor preventie, gebrekkig uitgebouwde eerstelijns, enz. Ze zochten naar oorzaken maar ook naar alternatieven en engageerden zich in allerlei maatschappijkritische organisaties.

Na hun studententijd hebben sommigen onder hen, meestal samen met buurtwerkers en vrijwilligers in een basisbeweging, getracht vorm te geven aan hun alternatief als gezondheidswerker in een wijkgezondheidscentrum. Dat betekende een keuze voor eerstelijns geneeskunde, kleinschaligheid, solidariteit met kansarmen, gezondheidszorg zowel preventief als curatief, multidisciplinaire samenwerking; en dat alles in een niet zuil- of partijgebonden centrum in handen van de wijkbewoners. Ze inspireerden zich op het initiatief van studenten en buurtbewoners uit Montréal in Canada. Professor Lode Van Outrive had in 1974 een bezoek gebracht aan La Clinique Communautaire de Pointe St-Charles en daarvan verslag uitgebracht. Zowel de Waalse als Vlaamse gezondheidscentra gaan ervan uit dat een nieuwe en eigentijdse visie op gezondheidszorg ook een nieuwe aanpak vraagt. De mens leeft langer, er sterven minder kinderen kort na de geboorte, het aantal arbeidsongevallen vermindert. Zo te zien staan we er niet zo slecht voor met onze gezondheid. Zeker niet, vergeleken met andere delen van de wereld, waar kinderen maar één kans op twee hebben om volwassen te worden. Toch voelt de mens zich niet goed. Toch neemt het aantal zieken toe, moeten mensen meer tijd en meer geld spenderen aan hun gezondheid en duurt het ziek zijn langer. Ziekte tast niet zozeer meer het leven aan, maar tast de kwaliteit van het leven aan. Meer nog, lang voor we ziek worden, wordt aan onze gezondheid geknaagd. We weten het dikwijls niet, we voelen het pas als het te laat is. Onze gejaagdheid, de frustraties, angst, roken..., zovele veranderingen in onze manier van leven en in onze omgeving leiden tot ziekte, meer ziekte, langer ziek zijn; meer geneeskunde.

Gezondheid is meer dan het afwezig zijn van ziekte, zegt de Wereldgezondheidsorganisatie. Gezondheid is voor de hedendaagse mens een rekbaar begrip. Pijn hebben, rouwen om niet meer



mee kunnen, niet gewaardeerd worden: vele lasten eigen aan het leven worden klachten waarop een geneeskundig antwoord wordt verwacht en gekregen: pijnstillers, kalmeermiddelen, therapieën allerhande. Het leven is gemedicaliseerd.

De verhouding van de mens tot zijn gezondheid evolueert, net als onze maatschappij.

Toegenomen mogelijkheden tot communicatie gaan hand in hand met individualisme en eenzaamheid: ondanks enorme technologische mogelijkheden, met zijn vele snufjes om het leven en de arbeid gemakkelijk te maken, blijken steeds meer mensen afhankelijk van een alles beredderende verzorgingsstaat. Schaalvergroting in productie en consumptie brengen eenzijdigheid in ons leven en eentonigheid in de arbeid. En bij dat alles blijken de lasten en de lusten erg ongelijk verdeeld onder de mensen. Dat de mens nu meer dan ooit vraagt om zelfbeschikking en democratisering, om vereenvoudiging en kleinschaligheid is dan ook een even typisch kenmerk voor onze cultuur als de technologische hoogstandjes.

Wat biedt de gezondheidszorg als antwoord op deze veranderingen in mens en maatschappij? Onophoudend uitbreiden van de geneeskundige technieken en behandelingen, steeds verdergaande specialisatie op deelaspecten van het lichaam, toenemende professionalisering van de zorg. Een enorme evolutie. En toch blijft ziekte een zaak tussen de individuele mens en de dokter.

Moeten er dan meer dokters, meer ziekenhuisbedden, meer pillen, meer therapeuten zijn? Daarmee alleen bereikt men geen betere geneeskunde. Het is de curatieve weg: het helen van de wonden. Dat kan en moet men zo goed mogelijk doen. Maar een wonde blijft een wonde en een verstandig beleid moet trachten wonden te voorkomen. Dat is de preventieve weg. En dat voorkomen ligt voor een belangrijk deel in onze eigen handen: hoe we eten, ons ontspannen, omgaan met onze gevoelens. Het vraagt een bepaald gedrag, waar gezondheidsvoorlichting en -opvoeding een belangrijke rol in spelen. Van het vele geld dat in België aan gezondheidszorg wordt besteed, is er heel weinig dat voor preventie, bevordering van gezondheidsgedrag, verbetering van de mogelijkheden tot thuiszorg en aanpak van woon- en milieufactoren gebruikt kan worden. Er is een kloof ontstaan tussen de gezondheidszorg en de nieuwe gezondheidsbehoeften. Om die kloof te overbruggen is de uitbouw van de eerstelijnsgezondheidszorg noodzakelijk. Een gemakkelijk toegankelijke, niet-gespecialiseerde en continue zorg, zonder financiële drempel. Aansluitend op de gezondheidsbehoeften en niet ingebouwd in grootschalige structuren zoals ziekenhuizen. Met

bijzondere aandacht voor wie op het vlak van gezondheid minder kansen heeft zoals migranten, bejaarden, ongeschoolden...

Het wijkgezondheidscentrum is een concrete uitwerking van het principe van eerstelijnsgezondheidszorg.

Wijkgezondheidscentra zijn een samenwerkingsverband van huisartsen, verpleegkundigen, maatschappelijk werkenden, kinesitherapeuten, diëtisten, die samen een geïntegreerde zorg verlenen aan de inwoners van een wijk. Bij die zorg heeft men zowel aandacht voor lichamelijke problemen als voor psychische en sociale problemen. Men beperkt zich niet tot hulpverlening, maar volle aandacht gaat naar preventie en gezondheids promotie. Tevens wordt met de bewoners actie gevoerd tegen de ziekmakende factoren in de samenleving, tegen ongezonde woon-, leef- en werkomstandigheden. Wijkgezondheidscentra stellen zich niet geïsoleerd op maar werken op een pluralistische basis samen met andere gezondheidswerkers en welzijnsorganisaties in de wijk.

De laatste decennia zijn de wijkgezondheidscentra op een bijzonder directe wijze geconfronteerd met de toenemende kansarmoede en verpaupering van een deel van onze bevolking. Mee daardoor werden ze vooral gevestigd in wat men "kansarme wijken" noemt, in de nabijheid van mensen die in verkrotte huizen wonen, financiële problemen hebben, analfaab zijn. Maar de hulpverleners beschikken maar over weinig middelen. Als subsidie is er enkel een beperkt bedrag voor gezondheidsvoorlichting van het Ministerie van Volksgezondheid van de Vlaamse Gemeenschap. Veel gebeurt door vrijwilligers. Wijkgezondheidscentra zijn maatschappelijk even gemarginaliseerd als de kansarme doelgroep waartoe ze zich richten.

Op 12 december 1991 verschenen de statuten van de pas opgerichte Vereniging van wijkgezondheidscentra vzw in het Belgisch Staatsblad. Artikel drie luidt: 'De Vereniging beoogt de werking van multidisciplinaire eerstelijnsgezondheidsteams te coördineren en te stimuleren. Ze heeft daarbij ook oog voor de wijkgezondheidscentra in "kansarme wijken". Naast gezondheidswerkers zijn ook sociale werkers en vormingswerkers in deze centra actief. Aandacht gaat naar hulpverlening, preventie en gezondheidsvoorlichting en opvoeding".

Op dit ogenblik werken enkele gezondheidscentra in Vlaanderen op forfaitaire basis. In dit systeem worden de gezondheidswerkers niet betaald per prestatie en de patiënt krijgt geen geld terugbetaald van het ziekenfonds. Hij hoeft de dokter immers niet te betalen en zal dus niet meer uit financiële overwegingen langer blijven zitten met



beginnende ziektesymptomen. De hulpverleners worden betaald via de ziekteverzekering. Ze krijgen maandelijks een vast bedrag van het ziekenfonds per ingeschreven patiënt. Dat bedrag wordt berekend op de gemiddelde jaarlijkse kostprijs voor een consultatie volgens de gewone prestatiege-neeskunde.

Op 6 maart 2002 werd in Aalst het wijkgezondheidscentrum Daenshuis opgericht, dat weliswaar openstaat voor iedereen maar zich zo organiseert dat het de nodige aandacht kan opbrengen voor kansarmen.

Het initiatief gaat uit van het Priester Daensfonds dat geïnteresseerde medewerkers zoekt. Van meet af aan werd het die medewerkers duidelijk dat een gezonde financiële basis onontbeerlijk is voor het welslagen van het initiatief. Daarom wordt sponsoring gezocht en verschaftte het Priester Daensfonds o.a. een renteloze lening. In de beginfase zullen een huisarts en een verpleegkundige aanwezig zijn die werken op forfaitaire basis, zodat een doktersconsult gratis is. Voor het onthaal en de administratie kan in de beginperiode ook gebruik gemaakt worden van bereidwillige jonggepensioneerden. Er wordt ook onderzocht of, in samenwerking met de bevoegde minister, een subsidiëring kan worden gekregen.

F.V.C.

## OPROEP

Het Priester Daensfonds zet zijn schouders onder dit initiatief en opent een steunlijst. Hoe dan ook, er is immers een startbudget noodzakelijk.

Hoe kan u uw steentje bijdragen?

- Verenigingen kunnen een steunactiviteit inrichten!
- Denkt u te kunnen helpen met materiaal/ materieel (gaande van medische apparatuur tot schoonmaakmiddelen en computer...)? Mooi, alweer iets dat niet moet aangekocht worden.
- Giften met een groot hart gegeven, hoe klein ook!
- Renteloze leningen... Vraag het formulier aan.

Giften: schrijf over op de rekening van het Priester Daensfonds  
432 -5245521-01  
met mededeling "Daenshuis"

Wie interesse heeft en meer inlichtingen wil, neem contact op:  
053 / 70 44 10 of [info@daens.org](mailto:info@daens.org).



# IN DE KIJKER

---

Van de heer Piet Van Eeckhaut, gerenommeerd advocaat en Voorzitter van de Provincieraad Oost-Vlaanderen ontvingen we volgende brief, waarvan enkele uittreksels:

Mijn Waarde Voorzitter,  
(...) Terecht schrijft U in het voorwoord van Daens Vandaag, januari-februari 2002, dat het Priester Daensfonds - en dus ook het tijdschrift - aan geen enkele partijpolitieke richting gebonden is en zich krachtig opstelt als open, pluralistisch en verdraagzaam. Dat doet niets af, noch aan de strijd lust waarmee sommige thema's worden ontmoet, noch aan ieders individueel recht om zijn eigen mening naar voor te brengen.

Maar de geestelijke nalatenschap van priester Adolf Daens, die ons allen dierbaar is, gaat iedere partijpolitieke afpaling ver te boven.

Ik las dat nog eens met genoegen, van uw hand, namens de raad van beheer.

(...) Ondertussen moedig ik U en de werkers op het terrein (zie het maken van het tijdschrift...) aan om het zo goed mogelijk te doen en om vol te houden, want het heeft nog steeds veel zin.

Met oprechte groeten,

P. VAN EECKHAUT

\*\*\*

Voor de Daensprijs werden zeventien dossiers ingestuurd, komende uit alle hoeken van Vlaanderen. Een bekwame jury zal zich over de inzendingen buigen. Ze werd geselecteerd uit prominenten in de Vlaamse sociale sector die niet behoren tot het Priester Daensfonds. Dit laatste om de onafhankelijkheid van de jury te waarborgen. De prijsuitreiking heeft plaats op de Daensdag 2002 van 16 juni in Aalst.

\*\*\*

Op 7 februari kreeg ons bestuurslid Machteld Van de Perre een flinke dochter Amina. Het bestuur van het Priester Daensfonds feliciteert de gelukkige ouders en wenst de nieuwe Vlaming een mooie toekomst.

\*\*\*

Van Pdf-lid Frans Van Campenhout verscheen zopas een biografie van Edgar Lehembre. Geneesheer, Vlaams-nationaal politicus en Dietse jeugdleider. Het boek illustreert nogmaals hoe moeilijk en gevaarlijk het is om in verwarde tijden verantwoordelijkheid op te nemen, hoe men met de beste bedoelingen toch bij vele medeburgers wrevel en vijandschap kan opwekken en uiteindelijk zwaar gestraft worden.

Het boek, 160 blz., ingenaaid en geïllustreerd, kost 15 EUR (+ 2 EUR verzendingskosten) en kan besteld worden bij de auteur door overschrijving op rekeningnummer 000 - 0852214-69.

\*\*\*

Boord en Rozen, het tijdschrift voor de Geschiedenis van Sociale Bewegingen (2001, 4) van AMSAB in Gent, wijdt een volumineus nummer aan "kinderarbeid". Aan dit themanummer werkten historici en sociologen mee, een pedagoog en een jurist. Daarnaast werd het getuigenis opgetekend van twee mensen die actief zijn op het terrein, in organisaties die de belangen van werkende kinderen proberen te verdedigen.



**Kies in alle vrijheid, maar mét een geweten  
voor een professioneel maar ongebonden ziekenfonds**

**VRAAG VRIJBLIJVEND EEN INFORMATIEPAKKET**

**BEL GRATIS ☎ 0800 - 9 - 4361**

Adm. Zetel : Statieplein 12 - 9300 Aalst





## BOUWBEDRIJF VAN HERREWEGHE

FAMILIAAL GESTRUCTUREERD BOUWBEDRIJF  
MET EEN JARENLANGE ERVARING

Honderden referenties  
nieuwbouw, appartementsbouw,  
industrialbouw, openbare werken

Verbrandhofstraat 34  
9300 AALST  
(053) 77 18 12



## VHW ISOLATIE

- ! erkend dealer meest kwalitatieve isolatieproducten
- ! alle producten op voorraad
- ! gratis vrijblijvende prijsoffertes
- ! eigen studiedienst voor berekening van isolatie
- ! nieuw in ons gamma, plaatsen isolerende chappe
- ! speciale kortingen voor doe-het-zelvers

Voor inlichtingen  
**VHW ISOLATIE**  
Verbrandhofstraat 34  
9300 AALST  
tel (053) 77 18 12  
fax (053) 77 12 20

Uit sympathie

## BACCARA DROOGKUIS

Geraardsbergsestraat 100 - 9300 Aalst

Tel.: 053 / 21 34 31

Maak Vlaanderen onafhankelijk

Word lid van de  
**Vlaamse  
Volksbeweging**

Secretariaat: 053 / 77 46 99



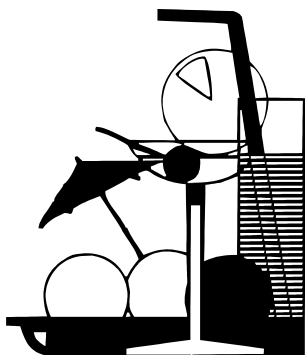
Geraardsbergsestraat 76-78  
9300 Aalst  
Tel.: 053 / 78 57 32

Sint-Annalaan 103  
9300 Aalst  
Tel.: 053 / 71 02 08



**TAVERNE - RESTAURANT**

# 't Land van Nieuw



Grote Markt 4 - 9300 Aalst  
Tel.: 053 / 77 49 85

Weekdagen vanaf 11 u.  
Zaterdag vanaf 10 u.  
Zon- en feestdagen vanaf 11 u. 30  
De keuken is doorlopend open vanaf 11 u.30

Voor vergaderingen, reünies en etentjes is er op de 1ste verdieping een zaal ter beschikking



St. Jorisstraat 21 - 23  
9300 Aalst  
Tel.: 053 / 77 03 72  
Fax 053 / 77 04 82

**Ginette Hereman**

Klein- en groothandel  
horecabenodigdheden- alu-vormen  
alle verpakkingen - pick-up letters  
seizoen decoratie - doopartikelen

## Estaminet Den babbelaer

waar gezellig keuvelen  
een kunst is

## TAPAS VARIADAS Spaanse Wijnen

Bourgondische sfeer  
met een zuiders tintje

Klapstraat 3 - 9300 Aalst  
Tel.: 053 / 77 58 96

Dagelijks open vanaf 16 u.  
Zon- en feestdagen gesloten

**KEN JE DE ZEVEN  
GOEDE REDENEN  
OM JE HUWELIJSLIJST BIJ  
DE STER TE LEGGEN ?**

**BON**

Stuur ons deze bon, U verneemt ze alle  
zeven en U ontvangt kosteloos en  
vrijblijvend een kosteloze documentatiemap

Naam \_\_\_\_\_  
Adres \_\_\_\_\_  
Gemeente \_\_\_\_\_  
Huwelijksmaand \_\_\_\_\_

**♂ DE STER**

Kapellestraat 2-4-6  
Molenstraat 6-7-9-13-16  
9300 Aalst  
Tel.: 053 / 21 19 30

A black and white illustration of a bride and groom. The groom is on the left, wearing a tuxedo and a bow tie. The bride is on the right, wearing a wedding dress and a veil. They are both looking towards the viewer.

# PEDILUX

N.V.

**Kerkstraat 18 - 9300 Aalst**  
**Tel. 053 / 78 00 42**

SCHOENEN - mode en comfort  
in verschillende breedten  
ook voor losse schoenzolen

Orthopedische schoentechniek  
Steunzolen  
Voetverzorging

*Een degustatie in*

**VISRESTAURANT**

**KELDERMAN**

De gezelligste manier om bij elkaar te zijn

terras - tuin - privé-parking

Gesloten op woensdag en donderdag

Parklaan 4 - 9300 Aalst

Tel.: 053 / 77 61 25

Fax: 053 / 78 68 05

## KLEDING SINT-ELOOI

**Esplanade 1 - 9300 Aalst**

**Tel.: 053 / 21 15 71**



# Antwerpia

**BANKETBAKKERIJ**

*als u houdt  
van kwaliteit*

Geraardsbergsestraat 38  
9300 Aalst  
053 / 21 35 33

